

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה וחרבות ברזל – מסלול ארצי

ערר 1494-23
ערר 1495-23
ערר 1496-23
(ערר קורונה)

לפני כבוד חברי הוועדה:
ערן עסיס, עו"ד - יו"ר
צבי פרלמוטר, רו"ח - חבר

העוררת: מ. אהרון תובלה יבשתית בע"מ, ח.פ. 515086973
באמצעות עו"ד מיכל פוירשטיין ריינפלד

נ ג ד

המשיבה: רשות המסים
באמצעות היחידה לטיפול במענק השתתפות בהוצאות קבועות
רחוב בן גוריון 38 רמת גן
מייל: corona.ararim@taxes.gov.il

החלטה

1. העוררת היא חברה המחזיקה צי משאיות ומבצעת עבודות תובלה.
2. העוררת הגישה בקשות למענקים כמפורט להלן:
 - א. מענקי הוצאות קבועות לתקופות הזכאות מרץ-אפריל 2021 ומאי-יוני 2021, בהתאם לחוק התכנית לסיוע כלכלי (נגיף הקורונה החדש) (הוראת שעה), התש"ף-2020 (להלן – **חוק מענקי הקורונה**). בשלב ראשון, מענקים אלו אושרו לעוררת במלוא הסכום המבוקש, בסך כולל של כ-398 אלף ש"ח (המענקים שולמו במלואם בתאריכים 28.7.2021 ו-19.8.2021).
 - ב. מענק סיוע בהתאם לחוק מענק סיוע לעסקים בשל ההשפעה הכלכלית של התפשטות זן אומיקרון של נגיף הקורונה החדש (הוראת שעה), תשפ"ב-2022 (להלן – **חוק האומיקרון**). בגין בקשה זו (שסכומה המקורי עמד על 600 אלף ש"ח) שולמה לעוררת מקדמה, על סך 360 אלף ש"ח, ואולם בהחלטה מיום 11.12.2022 נקבע שהעוררת אינה זכאית למענק; בשלב זה נפתחו מחדש ההליכים גם לגבי מענקי הקורונה שאושרו קודם לכן.
3. בהחלטה בעניין מענק האומיקרון, קבעה המשיבה כי לא נמצא קשר סיבתי בין ירידת המחזורים ובין האומיקרון, וציינה כי גם בחודשים שלאחר האומיקרון ההכנסות נותרו נמוכות בהשוואה לתקופת הבסיס.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

4. בהחלטה בעניין מענקי הקורונה, קבעה המשיבה כי חלק מפעילות החברה הועברה אל חברת מ.א.ש.ר הובלות בע"מ בחודש 03/2021, והפנתה, כדוגמה, לחשבונית ממועד זה.
5. השגות שהגישה העוררת על החלטות אלה נדחו אף הן, בהחלטה מיום 16.5.2023. בעניין מענקי הקורונה צוינו הנימוקים הבאים:
 - א. הכנסות החברה ירדו באופן דרמטי דווקא בתקופות שבהן שוחררו ההגבלות והחלה התחסנות, כאשר בשיא תקופת הקורונה היו לעוררת הכנסות גבוהות בהרבה.
 - ב. בשיא תקופת הקורונה הכנסות החברה לא ירדו בצורה חדה; הוזכרה לדוגמה תקופת ספטמבר-אוקטובר 2020, שבה חלה ירידה של 5% בלבד בהשוואה לשנה הקודמת.
 - ג. הכנסות החברה ירדו עקב מכירת הציוד שלה – המשיבה הפנתה לנתונים שצוינו בביאורים לדוחות הכספיים, בהם ניכרת ירידה חדה בעלות הציוד ומהם עולה שהתקיימה מכירה של מרבית כלי הרכב. כמו כן הפנתה המשיבה לדיווחים נוספים של העוררת – טופס 1399 שצורף לדו"ח השנתי של שנת 2021, וכן טופס פחת לשנת 2021.
 - ד. לפני מכירת הציוד העוררת העסיקה מעל 70 עובדים, כולל בתקופת הקורונה עם הסגרים ההדוקים, אך בתחילת 2021 העסיקה החברה 7 עובדים בלבד.
 - ה. לפיכך הסיקה המשיבה שבגין הקורונה נרשמה ירידה קלה בלבד והירידה בהכנסות נבעה בעיקר ממכירת הציוד.
6. בהחלטה בהשגה בעניין מענק האומיקרון חזרה המשיבה על חלק מהנתונים והוסיפה עליהם התייחסות לתקופת האומיקרון. הוזכר כי מחזור ההכנסות החודשי הממוצע בחודשים שאחרי האומיקרון (03/2022 עד 12/2022) עומד על 660 אלף ש"ח, והוא נמוך בהרבה בהשוואה למחזור בתקופת הבסיס (7 מיליון ש"ח); צוין כי גם בתקופה המקבילה בשנת 2023 ההכנסה עמדה על כ-600 אלף ש"ח בלבד. המשיבה העירה כי נתונים אלו מלמדים שגם אלמלא האומיקרון העסק לא יכול היה לצפות למחזורים שהיו לו בתקופת הבסיס (והודגש כי החוק נועד לסייע בגין השפעות נגיף האומיקרון, להבדיל מהשפעות מגפת הקורונה).
7. מכאן הערר שלפנינו.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

טענות הצדדים

8. בכתב הערר טענה העוררת כי המצב שאליו נקלעה, נגרם בעקבות מגפת הקורונה והתפרצות האומיקרון. העוררת ציינה כי במהלך השנים שקדמו לתקופת הקורונה, היו הכנסותיה במגמת עלייה מתמדת, ודווקא בשנת 2020 חלה ירידה (תוך שהובהר כי מתוך כלל ההכנסות המדווחות, יש להתייחס בעיקר להכנסות ממתן שירותים) – מגמה שנמשכה גם בשנת 2021. העוררת הוסיפה כי בשונה משנים קודמות שבהם נרשמו רווחים בדוחותיה הכספיים, בשנים 2020-2021 עברה להפסד.
9. העוררת טענה כי זהו הרקע הרלוונטי למכירת המשאיות – נטען כי העוררת נאלצה למכור את המשאיות מתוך צורך השעה, כתוצאה מהירידה בהיקפי העבודה והוצאות המימון הכרוכות בהחזקת המשאיות. לטענת העוררת, אלמלא מכירת המשאיות, הפסדיה בשנת 2021 היו גדולים בהרבה.
10. לצורך הוכחת טענותיה לעניין הירידה בהיקף העבודה, צירפה העוררת צילום מסך מתוך התכתבויות טלפוניות, שמהן עולה כי קיימת ירידה בהיקף העבודה בפועל. כמו כן, צירפה העוררת טבלת השוואה של היקפי הפעילות עם לקוחות מסוימים בחודשים מרץ עד מאי 2020. בנוסף, צורפו חשבוניות המעידות על מכירה של מספר משאיות ללקוחות שונים, בין החודשים 10/2020 – 04/2021.
11. לעניין תקופת האומיקרון העוררת הדגישה כי גל התחלואה החל בחודש נובמבר 2021, והעירה אגב כך כי היו לה בחודשי האומיקרון, עד פברואר 2022, מחזורי הכנסות נמוכים ביותר (בנטרול ההכנסות ממכירת המשאיות, שאינן הכנסות שוטפות, אלא הוניות). לטענת העוררת, מיד לאחר מכן, בחודש מרץ 2022, היא החלה לרכוש משאיות והכנסותיה עלו, אם כי בהיקף מוגבל; העוררת ציינה שההתאוששות היא תהליך שאורך זמן ויש להביא בחשבון את חסמי הפעילות ואת ההתארגנות הלוגיסטית הנדרשת לצורך גיוס עובדים ורכישת כלי רכב בכמות מספקת. העוררת צירפה חשבוניות ומסמכים המאמתים הזמנה של משאיות בחודשים מרץ-מאי 2022.
12. במענה לשאלות הבהרה של הוועדה, מסרה העוררת נתונים אודות הכנסותיה השוטפות (בניכוי הכנסות ממכירת רכוש קבוע), והעירה כי לפי נתוני ההכנסות היא הייתה יכולה להיות זכאית למענק גם בגין תקופת הזכאות ינואר-פברואר 2021 (בגינה לא הוגשה בקשה).
13. בכתב התשובה ציינה המשיבה כי העוררת מכרה את מרבית הציוד שלה, כפי שדווח כבר ביום 1.1.2021. בכתב התשובה פורטו נתונים מספריים אודות השינוי שחל ביום 1.1.2021 – במועד זה דיווחה החברה על מכירת רכבים בסכום כמעט שווה לשווי המדווח של כל כלי הרכב שבבעלותה, אשר דווחו בטופס פחת לסיום שנת 2020. המשיבה הדגישה כי

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

- באותה העת חלה ירידה דרמטית במספר העובדים של העוררת – מ-73 עובדים ל-9 עובדים בלבד.
14. המשיבה העירה כי דווקא בשנת 2020, שבה נטען לפגיעה בהיקף העבודה, חלה ירידה קלה בלבד בהשוואה לשנת 2019 – ירידה של 7% בהשוואה שנתית, ו-6% בלבד בהשוואה של החודשים הרלוונטיים למגפת הקורונה, מרץ עד דצמבר. משמעות הדברים לעמדת המשיבה היא כי הכנסות העוררת נותרו גבוהות חרף הסגרים וההגבלות, וירדו רק מכיוון שהעוררת מכרה את הציוד שלה.
15. המשיבה הדגישה כי הכנסות העוררת היו במגמת ירידה גם במחצית השניה של שנת 2021, ולמרות מגמת ההתאוששות במשק בתקופה זו – העוררת לא חזרה לפעילות מלאה, גם בזמן הרב שחלף עד למועד בירור הערר. לעמדת המשיבה, המסמכים המעידים על הזמנת משאיות מתייחסים לתקופה מאוחרת, וגם לאחר מכן לא חזרה העוררת להיקף הציוד שהיה לה ערב המכירה.
16. לטענת המשיבה, לא הוכיחה העוררת את טענותיה שהלקוחות צמצמו את הפעילות. המשיבה העירה כי התכתובות ונתונים שהוצגו על ידי העוררת בנוגע להיקף העבודה מתייחסים לחודשים מרץ עד מאי 2020, זמן רב לפני תקופות הזכאות הנדונות.
17. לעניין תקופת האומיקרון הדגישה המשיבה כי לא חלה התאוששות בהכנסות וכי גם בתקופות מאוחרות יותר, זמן רב לאחר מגפת הקורונה והאומיקרון, לא רכשה העוררת משאיות בהיקף דומה לזה שהיה לה בתקופת הבסיס וכן בשנת 2020.
18. בתגובה לכתב התשובה טענה העוררת כי מכירת המשאיות אירעה עקב מגפת הקורונה. העוררת הסבירה כי בשנת 2020 כמות המשאיות הייתה גדולה יותר מאשר בשנת 2019, עקב צפי לפעילות בהיקפים גדולים (העוררת הפנתה לנתונים המעידים על רכש כלי רכב בשנת 2019 ובמהלך 2020); אולם בפועל לא הייתה עליה ואף חלה ירידה בהיקף העבודה, לטענת העוררת כתוצאה ממגפת הקורונה. הוצאות המימון של המשאיות היו גבוהות והעוררת, לפי טענתה, נאלצה למכור את המשאיות כדי להימנע מפשיטת רגל. העוררת ציינה כי כמות המשאיות שנמכרה הותנתה על ידי הרוכש.
19. לעמדת העוררת, בבחינת ירידת המחזורים שלה בשנת 2020, מן ההכרח להביא בחשבון את העלייה במספר כלי הרכב – למרות שנרכשו כלי רכב חדשים בהיקף של עשרות מיליוני ש"ח בשנת 2019 ובשנת 2020, מחזורי החברה ירדו בכ-20% (אם כי כפי שיובהר להלן, נתון זה אינו מדויק). העוררת הסבירה כי ירידה זו הייתה הרת אסון, לנוכח הוצאות המימון השוטפות, והיא חייבה אותה למכור כלי רכב.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

20. העוררת העירה כי בניגוד לטענת המשיבה, בשנת 2021 לא נמכרו כל כלי הרכב ונותרו בידי העוררת כמות משאיות בהתאמה להיקף הפעילות המצומצם. העוררת ציינה כי קצב ההתאוששות שלה ממגפת הקורונה היה אכן איטי, אך עובדה זו לא צריכה להוות שיקול לזכאותה למענק.

הדיון בערר והממצאים שהציגה העוררת לאחר הדיון

21. בדיון שהתקיים בערר באמצעים טכנולוגיים ביום 15.8.2023 ביקשנו לברר כיצד מתיישבות טענות העוררת עם העובדה שבשנת 2020, לאחר פרוץ מגפת הקורונה, היא המשיכה לרכוש משאיות חדשות. נציגי העוררת השיבו כי רכישת משאיות נעשית בהזמנה 18-24 חודשים מראש, וזו הסיבה לכך שחלק מהמשאיות התקבלו רק בשנת 2020; בתגובה, תהו נציגי המשיבה מדוע לא הובהר האם לא הייתה בידי העוררת אפשרות לבטל הזמנות מעין אלו.

22. שאלה נוספת עלתה בדיון לגבי היקף המשאיות שנמכרו. הדוחות הכספיים שהוצגו אכן העידו על כך שהעוררת עברה להפסד בשנת 2020, אך מדובר בהפסד בשיעור נמוך ביחס למחזור ההכנסות, והערנו כי לא ברור מדוע נדרשה העוררת להתפרק מנכסיה העיקריים ולמכור את מרבית המשאיות שברשותה. נציגי העוררת הסבירו כי באותה העת נקלעה למצוקה תזרימית משמעותית, עקב הוצאות המימון בגין מספר המשאיות שרק עלה. מנהל העוררת הסביר כי התקשה למכור את המשאיות שברשותו, בשים לב לאי הודאות בתקופת הקורונה, וציין כי הוא הוריד את מחיר המכירה ולא הצליח למצוא קונים, ולבסוף נאלץ למכור לחברה שהתנתה את הרכישה בכך שהעוררת תמכור לה את כל צי המשאיות שברשותה. לשיטת העוררת, היא נאלצה בלית ברירה למכור את מרבית המשאיות.

23. בתום הדיון איפשרה הוועדה לעוררת למסור השלמת טיעון ולהציג ראיות ואסמכתאות לטענותיה – הן לעניין הקשיים התזרימיים, והן לעניין מועדי האספקה המאוחרים של המשאיות. יו"ר הוועדה העיר עם זאת כי כיוון שהטענות מועלות בשלב מאוחר, אזי נטל הראיה המוטל על העוררת עשוי להיות כבד יותר, והעוררת תצטרך לבסס את טענותיה בראיות חזקות.

24. לאחר הדיון מסרה העוררת שני מסמכי השלמת טיעון – האחד לעניין הוצאות המימון וקשייה התזרימיים והאחר לעניין יתר הנושאים שעלו בדיון.

25. לעניין פער הזמנים בין מועד ההזמנה למועד האספקה של משאיות, צירפה העוררת 5 מסמכי הזמנה, של משאיות שונות שהוזמנו מחברת הידקו-גבעתי בע"מ (להלן – הידקו-

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

גבעתי) ומחברת מקס משאיות ואוטובוסים בע"מ (להלן – **מקס**). כמו כן צורף מסמך שנערך על ידי חברת הידקו-גבעתי לאחר הדיון, לבקשת מנהל העוררת; במסמך זה צוין כי ב"הזמנה הכוללת מאפיינים ייחודיים" (כולל בין היתר צבע לבן), זמן האספקה עומד על 14-24 חודשים, נכון למועד עריכת המסמך.

26. עוד טענה העוררת כי אין להאשים אותה או את נציגי על 'הרחבת חזית' שכן המשיבה היא זו שחרגה מחובתה על פי החוק, וסטתה מן הנוסחה, תוך הפעלת סמכותה המיוחדת לשלול מן העוררת את המענק.

27. לעניין המצב התזרימי, הפנתה העוררת לנתונים השוואתיים בדוחותיה הכספיים השנתיים – העוררת הצביעה על כך שבשנת 2020 חלה ירידה בהכנסות ובשיעור הרווח מהפעילות עסקית, בה בעת שהוצאות המימון של העוררת נותרו כמעט קבועות. כמו כן חלה בשנת 2020 עליה בהיקף ההלוואות של העוררת לטווח ארוך (מכ-11.3 מיליון ש"ח, לכ-12.7 מיליון ש"ח), וכן נותרו לעוררת התחייבויות שוטפות בהיקף גבוה. כתוצאה מנתונים אלו, סיימה העוררת את השנה בהפסד של כ-431 אלף ש"ח. לטענת העוררת, מצב זה חייב אותה לקחת הלוואות ולהוציא הוצאות מימון נוספות, שהיו מביאות בהכרח להידרדרות ולקריסה. לטענת העוררת, מכירת המשאיות הייתה מתבקשת (ולמצער סבירה) – בדומה לעסקים עתירי כוח אדם שנאלצו לפטר עובדים, נאלצה העוררת למכור את כלי העבודה שהיו ברשותה.

תגובת המשיבה לראיות שהציגה העוררת

28. לעניין הזמנת המשאיות, ציינה המשיבה כי העוררת לא הציגה תמונה ראייתית מלאה, שכן צירפה את ההזמנות בלבד, והגם שצוינו זמני אספקה שונים, העוררת לא צירפה ראיות באשר למועד האספקה בפועל של כל אחת מההזמנות.

29. לצד זאת, ערכה המשיבה בדיקה בקשר להזמנות שצוינו – שתי הזמנות מחברת מקס (מספרי הזמנה: 5791, ו-6328), ושלוש הזמנות מחברת הידקו-גבעתי. המשיבה נפגשה עם סמנכ"לית הכספים של חברת מקס, אשר מסרה כי הזמנה מספר 5791 אינה מופיעה במערכת הנהלת החשבונות של החברה, כך שמדובר בהזמנה שבוטלה או שלא מומשה; לטענת המשיבה, עניין זה מחזק את האפשרות שניתן היה לבטל את ההזמנות אילו היה לעוררת עניין בכך בתקופת הקורונה.

30. לגבי הזמנה מספר 6328, הציגה המשיבה ממצאים לפיהם ההזמנה סופקה לחברה אחרת. המשיבה הדגישה כי טופס ההזמנה המקורי, שהועבר אליה מחברת מקס, שונה מטופס ההזמנה שהוצג לוועדה על ידי העוררת, וטענה כי העוררת הוסיפה על גבי הטופס המקורי חותמת הנושאת את שמה, וכן ערכה את מספר חודשי האספקה בסעיף 4.1 לטופס.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

לטענת המשיבה, מדובר במסמך כוזב שהגשתו עלולה להוות עבירה פלילית. לתגובתה, צירפה המשיבה את טופס ההזמנה המקורי, כפי שהועבר לה מחברת מקס, וכן תמליל עדות של סמנכ"לית הכספים של חברת מקס.

31. המשיבה העירה כי החברה ששמה צוין על גבי מסמך ההזמנה המקורי – א.ע.ח נתיבי הובלה (2011) בע"מ – היא ככל הנראה חברה קשורה לעוררת, והעירה כי עולה חשד שהעוררת הסיטה את פעילותה לחברה אחרת. המשיבה הדגישה כי מסמך זה הוגש בחוסר תום לב ובהיעדר ניקיון כפיים.

32. לגבי ההזמנות שצורפו מחברת הידקו-גבעתי, צירפה המשיבה תכתובת עם נציג הספק. נציג המשיבה ביקש מן הספק לאתר את החשבוניות שהוצאו בגין מכירת המנופים שבגינם הוצאה ההזמנה, ונמסר כי בשתיים מתוך שלוש ההזמנות לא נמצאה החשבונית התואמת; הובהר כי בעבר עבדה חברת הידקו עם מערכת מיחשוב שבה לא ניתן להתאים בין מספר ההזמנה לבין מספר החשבונית, ואולם צוין כי נערכה בדיקה של בהתאמה למספר הדגם זמן האספקה והמחיר, ונמצאה רק הקבלה אחת – של מנוף מסוג שאותו הזמינה העוררת. הודגש כי נציג חברת הידקו העיר "למיטב זכרוני לא היו עוד הספקות ביניהם". מכל מקום, המשיבה העירה כי בחשבונית היחידה שאותרה, מספר ההזמנה לא היה תואם למספר ההזמנה שהציגה העוררת, וציינה כי החשבונית הופקה חודש לאחר ביצוע ההזמנה התואמת של הלקוח – בשונה מטענות העוררת בדבר זמן האספקה הממושך.

33. המשיבה העירה כי גם האסמכתאות שצורפו על ידי העוררת מתייחסות להזמנות מנופים, בסכומים נמוכים יותר מהזמנות המשאיות, וציינה כי לא צורפו אסמכתאות באשר למועד האספקה בפועל.

34. באשר למצב התזרימי של העוררת, ציינה המשיבה כי לפי הדוחות הכספיים של העוררת לשנת 2020 לא היו לה הפסדים דרמטיים, והיא רשמה בשנה זו רווח נקי של כ-2.7 מיליון ש"ח, בדומה לשנים קודמות. המשיבה העירה כי גם הנתון של הפסד בגובה כ-431 אלף ש"ח אינו סופי, שכן לעוררת היו הכנסות אחרות שהתקזזו מול הפסד זה, וההפסד השנתי בפועל עמד על כ-72 אלף ש"ח בלבד.

35. המשיבה טענה כי מכירת מרבית המשאיות של החברה אינה נראית רציונלית, גם כאשר מצבה הכלכלי אינו משביע רצון. עוד נטען כי אילו היה מצבה של העוררת קשה כל כך, ברמה המצדיקה זעזוע עסקי כה דרמטי, ניתן היה לצפות שתבוא על כך הערה כלשהי בדוחותיה הכספיים, אך אין לכך כל התייחסות. המשיבה הדגישה כי לצד הנתון ההשוואתי שהציגה העוררת, שכלל עליה של 1.3 מיליון ש"ח בהלוואות לטווח ארוך, הדוחות כוללים גם ירידה של 5 מיליון ש"ח בהתחייבויות לטווח קצר, קרי – התחייבויות לספקים, דבר שיש בו להעיד שמצבה של העוררת לא היה דרמטי כפי שביקשה לטעון.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

36. בצד זאת, הזכירה המשיבה כי המענק לא נועד לסייע לעסקים בגין פגיעה ברווחיות, אלא לשאת בהוצאות הקבועות בלבד.
37. בתגובה מטעם העוררת נטען כי המסמכים שהציגה המשיבה הם חסרים, והם משקפים לועדה תמונה חלקית בכוונה תחילה. לטענת העוררת, היא הסבירה בדיון שרכשה במהלך שנת 2019 כמות גדולה של רכבים, וחלקם הגיע בשנת 2020.
38. לעניין הזמנה מספר 6328, ציינה העוררת כי היא "אינה יודעת מה פשר ההבדלים בין העתק ההזמנה המצוי בידה לבין העתק ההזמנה המצוי בידי מקס משאיות ואוטובוסים בע"מ". העוררת ציינה שחתימת סוכן המכירות שעל גבי ההעתיקים השונים שצורפו לעיון הוועדה אינה זהה, ולטענת העוררת – הדבר מעיד על כך שהגירסה שאותה הציגה המשיבה אינה סופית.
39. העוררת הדגישה כי המשיבה בחרה שלא לחשוף את כרטיס הנהלת החשבונות של העוררת אצל חברת מקס, על אף שזו הוצגה למשיבה וסומנה במסגרת חקירתה של נציגת חברת מקס. לתמיכה בטענותיה העוררת הציגה 7 חשבוניות שהוציאה לה חברת מקס בגין רכישת משאית מאותו יצרן, 4 מהם בדגם זהה לזה שצוין בהזמנה מספר 6328 (בתאריכים 31.1.2019, 28.2.2019, 30.6.2019, 24.11.2019).
40. העוררת ציינה כי גם במסמך ההזמנה מתועדים פערי הזמנים בין מועד ההזמנה למועד האספקה – במקרה שבו השלדה מצויה במלאי היבואן, ישנו פער של 30 ימים וכשהשילדה אינה במלאי – הפער מוערך על ידי הספקים במספר חודשים, בין אם הדבר נרשם במפורש על גבי ההזמנה ובין אם לאו.
41. העוררת הדגישה כי למרות בדיקותיה של המשיבה, בעניין הידקו-גבעתי הוצגו חשבוניות התואמות את ההזמנות שהציגה העוררת, והעירה כי אין לה יכולת לשלוט על הסכרוך של הספק בין ההזמנה לבין החשבונית.
42. העוררת הביעה פליאה על כך שהמשיבה לא שאלה את נציגי הידקו או מקס על מועדי האספקה – שזו לכאורה השאלה העיקרית שעמדה למבחן. על מנת לחזק את התמונה הראייתית, העוררת הציגה חשבוניות של ספק נוסף – מאיר חברה למכונות ומשאיות בע"מ – חשבוניות שבהן מועד ההזמנה צוין במפורש.
43. לעניין קשייה התזרימיים של העוררת, העירה העוררת כי הטענה שהיא הרוויחה סך של 2.7 מיליון ש"ח בשנת 2020 היא הצגה מוטעית של נתוני הדו"ח.
44. ביום 13.2.2024 ניתנה החלטה על ידי יו"ר הוועדה המורה לעוררת להתייחס לפערים עובדתיים שלא הוסברו על ידי העוררת, חרף סימני השאלה הקשים שעלו מהממצאים שהציגה המשיבה. בעיקר, התבקשה העוררת להתייחס להזמנה מספר 6328, לנוכח

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

החשש שהתעורר שהוצג לוועדה עותק לא מקורי של ההזמנה, עותק שנערכו בו שינויים שתואמים את גירסת העוררת. להלן נעמוד בהרחבה יתרה על הספקות שהתעוררו בהקשר זה ועל תגובת העוררת.

דיון והכרעה

45. לאחר ששמענו את טענות הצדדים בדיון ועיינו בכתבי הטענות, ולאחר שבחנו היטב את המסמכים המצורפים ואת התייחסות הצדדים לתהיות שהתעוררו לגביהם, באנו לכלל מסקנה כי **דין הערר להידחות במלואו**. להלן נעמוד בהרחבה על טעמי החלטנו.

רקע נורמטיבי – סוגיית הקשר הסיבתי

46. בהתאם לחוק מענקי הקורונה ולחוק האומיקרון, אחד התנאים למתן המענק הוא קיומו של קשר סיבתי – לא די בעובדה שחלה בעסק ירידת מחזורים בהשוואה לתקופת הבסיס, אלא יש להראות שישנו קשר סיבתי למגפה (ראו סעיף 8(3) לחוק מענקי הקורונה, וסעיף 2(4) לחוק האומיקרון).

47. עוסק המבקש מענק אינו מחויב להוכיח את הקשר הסיבתי באופן פוזיטיבי. בפסיקת בית המשפט העליון בבר"מ 7502/22 **רשות המסים נ' בוריס פודולסקי** (ניתן ביום 22.1.2023; להלן – **עניין פודולסקי**), נקבע כי באופן רגיל, הדרך להוכיח את קיומו של הקשר הסיבתי היא באמצעות הצבעה על נתוני ירידת המחזורים, וכי ישנה חזקה באשר לכך שמגפת הקורונה הייתה הגורם לכך. העיקרון הכללי שנקבע בפסיקת בית המשפט העליון הוא כי הנטל יעבור אל כתפי העורר באותם מקרים שבהם רשות המסים סותרת את החזקה ומציגה "**ממצאים עובדתיים מהימנים**" המעמידים בספק את קיומו של הקשר הסיבתי (ראו עמ"נ 21-06-27710 **ב.ג. בטחון הצפון אבטחת מוסדות, ליווי טיולים ומתן שירותי רפואה בע"מ נ' רשות המסים בישראל**, ניתן ביום 3.1.2022, פסקה 53 לפסק הדין; להלן – **עניין ב.ג. בטחון**).

48. **בעניין ב.ג. ביטחון** וכן בפסיקות קודמות של ועדות הערר, הוזכרו ממצאים שונים שהוכרו ככאלו שמעבירים לעורר את הנטל הראייתי להוכחת קיומו של הקשר הסיבתי. הדוגמה המובהקת לכך היא כאשר הירידה בהכנסות החלה עוד לפני משבר הקורונה (ראו **עניין ב.ג. בטחון**, פסקה 53; וראו למשל עמ"נ 22-09-28990 **י.ע.פ. – יצחק עפר ופיתוח בע"מ נ' רשות המסים בישראל**, ניתן ביום 26.2.2023; עמ"נ 22-01-54477 **יגאל חיון הנדסה בע"מ נ' מדינת ישראל רשות המסים**, ניתן ביום 2.8.2023, פסקאות 36-48). לצד זאת חשש לגבי הקשר הסיבתי יכול להתקיים גם במקרים אחרים – כגון כאשר ירידת המחזורים היא אקראית והיא פועל יוצא של תנודתיות (ראו למשל עמ"נ 22-07-4453 **אי**).

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

וי. אי פרויקטים פיתוח ובניה בע"מ נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 26.2.2023; עמ"נ 40181-04-22 סלטי מערכות חשמל 2000 בע"מ נ' רשות המסים – מדינת ישראל, ניתן ביום 23.3.2023; או כאשר נמצא שחל שינוי בעסק שאינו קשור למשבר הקורונה (ראו למשל עמ"נ 44862-06-22 חברת א.ו. שיווק תוצרת חקלאות נ' רשות המסים, ניתן ביום 15.2.2023).

49. עקרונות אלו אומצו על ידי ועדות הערר גם בפסיקה לעניין חוק האומיקרון (ראו ערר 1483-23 שלמה שריקי חברת עורכי דין נ' רשות המסים, ניתן ביום 24.8.2023; ערר 1285-23 קבועה יאסין נ' רשות המסים, ניתן ביום 14.8.2023; וראו והשווה ער 1398-23 קונטנטו מסעדות בע"מ נ' רשות המסים, ניתן ביום 25.7.2023).

הממצאים לעניין הקשר הסיבתי בעניינה של העוררת

50. אין מחלוקת כי הירידה המשמעותית בהכנסות העוררת נבעה מהחלטה עסקית של העוררת למכור את המשאיות שברשותה. על מנת להבהיר את הדברים, נפרס להלן תמונה רחבה יותר לגבי הכנסות העוררת בתקופות השונות.

51. ראשית, חשוב להבהיר כי הכנסות העוררת כפי שדווחו למע"מ, כוללות לצד הכנסותיה השוטפות גם הכנסות הוניות – הכנסות ממכירת ציוד ורכוש קבוע, כגון כלי רכב ומשאיות. הכנסות אלו מוחרגות מהגדרת "מחזור עסקאות" בחוק מענקי הקורונה ובחוק האומיקרון, שכן הן אינן ביטוי לפעילות השוטפת של העסק. לפיכך, נתייחס להלן להכנסות השוטפות של העוררת בנטרול ההכנסות ההוניות.

52. שנית, למען הסדר הטוב, נציין כי הכנסות העוררת הינן תנודתיות במידה מסוימת. בשנת 2019, לדוגמה, נעו ההכנסות החודשיות של העוררת בין כ-3 מיליון ש"ח לכ-4.6 מיליון ש"ח, ככל הנראה על בסיס מזדמן ואקראי. עם זאת, התנודתיות אינה גבוהה במיוחד, ולעיתים קרובות היו הכנסות העוררת קרובות למוצע ההכנסות השנתי.

53. מגמת ההכנסות של העוררת בשנים שלפני מגפת הקורונה, הייתה מגמת עליה; בין השנים 2015 ל-2019 עלו הכנסות השוטפות של העוררת באופן הדרגתי מכ-26.5 מיליון ש"ח בשנה לכ-43.5 מיליון ש"ח (על פי דיווחי המע"מ והפירוט שמסרה העוררת). בשנת 2020, עם פרוץ מגפת הקורונה חלה ירידה קלה בהכנסה השנתית – ההכנסות השוטפות הסתכמו בכ-40.6 מיליון ש"ח. משמעות הדברים היא כי עליית המחזורים נבלמה והחלה ירידה קלה בהכנסות – אולם ירידת המחזורים הייתה בשיעור של כ-6.5% בלבד (ולא 20% כפי שטענה העוררת, בהתבסס על השוואת הדיווחים הכוללים הכנסות הוניות, שכאמור אינן ממין העניין).

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

54. מכאן ואילך, בשנת 2021 – ירידת המחזורים הייתה דראסטית. ההכנסות החודשיות שהעוררת דיווחה עליהן צנחו בחדות, כבר מחודש ינואר 2021, לכ-1.2 מיליון ש"ח בחודש. בהמשך השנה, מגמת הירידה נמשכה, ומחודש אוקטובר 2021 החלה העוררת לרשום הכנסות נמוכות ממיליון ש"ח. בשנת 2022 נרשמה צניחה נוספת – בחודש ינואר 2020 ההכנסות עמדו על כ-301 אלף ש"ח, וממוצע ההכנסות החודשי על פני השנה כולה הגיע לכ-382 אלף ש"ח בחודש בלבד. לוועדה הוצגו נתונים חלקיים לגבי תחילת שנת 2023, וגם הם מתיישבים עם אותה מגמה – הכנסות העוררת נותרו נמוכות ולא ניכרה בהן התאוששות כלשהי.

55. המשיבה הצביעה על הגורם לירידת המחזורים הדראסטית – מכירת המשאיות שבוצעה בתחילת שנת 2021. אין מחלוקת כי העוררת מכרה מספר רב של משאיות, ולמעשה כמעט את כל כלי הרכב שברשותה. המספרים שהיו בידי המשיבה עוררו בדיון התדיינות מיותרת בשאלה האם נמכרו כל כלי הרכב או רובם המוחלט; אין ספק שלעוררת נותרו כלי רכב אחדים, שבאמצעותם היא המשיכה להפיק הכנסות – אולם המכירה של רוב כלי הרכב הייתה בבירור הגורם המרכזי לירידה בהכנסות של העוררת.

56. אירוע המכירה מעורר סימן שאלה לגבי הקשר הסיבתי. בתחילת שנת 2021 החליטה העוררת למכור את מרבית כלי הרכב שלה, וירידת המחזורים נובעת מכך. ככל שהעוררת מבקשת לטעון כי ירידת המחזורים נובעת ממגפת הקורונה, עליה להוכיח שקיים קשר בין מכירת כלי הרכב ובין מגפת הקורונה. נטל ההוכחה לעניין זה מוטל עליה.

57. במאמר מוסגר יוער כי ניתוח מדוקדק של הכנסות העוררת על פני חודשי שנת 2020 יכול לעורר סימני שאלה נוספים. בתחילת שנת 2020, לפני פרוץ המגפה אך גם בחודש מרץ (שככל הנראה משקף את פעילותה בתקופה שלפני המגפה), עמדו הכנסותיה של העוררת על כ-3 עד כ-3.2 מיליון ש"ח בחודש. בחודשים אפריל-מאי 2020 ניתן להבחין בירידה ברורה בהכנסות – לרמה של כ-2.3 וכ-2.7 מיליון ש"ח – ואולם מחודש יוני 2020 ואילך ההכנסות חזרו לרמה שאפיינה את העוררת בשנה הקודמת. ממוצע ההכנסות בחודשים אלו עמד על כ-3.68 מיליון ש"ח בחודש – בדומה להכנסות בשנת 2019 ואף מעט למעלה מכך.

58. ירידת המחזורים של שנת 2020 בכללותה הייתה מורכבת אפוא משתי פאות – מחזורים מעט נמוכים בשלושת החודשים הראשונים של שנת 2020, לפני פרוץ מגפת הקורונה, לצד מחזורים נמוכים באופן ניכר, בחודשיים שלאחר פרוץ המגפה. מכאן ואילך הכנסותיה של העוררת התייצבו וחזרו לרמה שאפיינה אותם בשנת 2019. חשוב להעיר כי בחודשים ספטמבר-אוקטובר 2020 חל גל תחלואה נוסף והוטלו על המשק מגבלות וסגרים, ויחד עם זאת הכנסותיה של העוררת בחודשים אלו לא היו נמוכות כמו בתקופת הסגר הראשון (ההכנסה הייתה נמוכה מהממוצע במעט, בתוך טווח התנודתיות הטבעית).

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

59. מכאן צפה ועולה השאלה המתבקשת: מה ראתה העוררת להתפשט מנכסיה דווקא בתחילת שנת 2021, בתקופה שהכנסותיה התאפיינו ביציבות יחסית. בצדק ציינה המשיבה כי המועד שבו נמכרו המשאיות הוא מועד מאוחר, שבו השפעות המגפה החלו להתמתן, וכבר החלו להופיע החיסונים הראשונים. בתקופה זו ההשפעות המשקיות היו מתונות יותר ובחלק מהמגזרים העסקיים החלה התאוששות מסוימת; ככל הנראה העוררת עצמה כבר חזרה לפעילות בהיקפים משמעותיים עוד קודם לכן, כבר בגל התחלואה השני של המגפה.

הסברי העוררת למכירת כלי הרכב

60. העוררת הסבירה כי נפגעה עקב מגפת הקורונה, וטענה כי נוצר צורך למכור את הרכבים עקב המצב התזרימי הקשה שבו הייתה שרויה עקב המגפה. העוררת הדגישה את ההפסד שאליו נקלעה בשנת 2020 וטענה כי אלמלא המכירה הייתה מגיעה להפסדים משמעותיים אף יותר.

61. כאמור לעיל, ההחלטה למכור את כלי הרכב בתחילת שנת 2021, דווקא לאחר התייצבות עקבית בהכנסות העוררת, ובתקופה שבה ניתן לראות התאוששות במשק – אינה מובנת מאליה. שאלה קשה שהתחדדה בדיון היא מדוע מכרה העוררת את מרבית כלי הרכב שברשותה; שאלה נוספת עלתה למול הנתונים שהעידו על כך שהעוררת עצמה רכשה כלי רכב גם במהלך שנת 2020, לאחר פרוץ מגפת הקורונה.

62. על רקע זה, התבקשה העוררת לספק ראיות לכך שהיא הייתה מצויה במצב תזרימי קשה, שאילץ אותה למכור את מרבית הרכבים שברשותה – הגם שהירידה בהכנסותיה לא הייתה כה גדולה, ולכאורה ניתן היה לתת מענה לפער התזרימי גם באמצעות מכירת של כלי רכב מועטים. כמו כן, התבקשה העוררת להוכיח את פער הזמנים בין מועד ההזמנה למועד האספקה, שהביא לטענתה לכך שהיא נאלצה לרכוש כלי רכב בשנת 2020 – למרות המצב התזרימי הבעייתי. להלן נתייחס לסוגיות אלו אחת לאחת.

המצב התזרימי של העוררת

63. העוררת צירפה לכתב הערר את דוחותיה הכספיים לשנת 2019 ולשנת 2020. אכן, בניגוד לשנת 2019 שאותה סיימה העוררת ברווח של כ-293 אלף ש"ח, את שנת 2020 סיימה העוררת בהפסד של כ-72 אלף ש"ח. עם זאת, מחזור ההכנסות של החברה בתקופות הרלוונטיות עמד על כ-44-38 מיליון ש"ח בשנה. שיעור ההפסד היה מזערי בכל קנה מידה אפשרי, וגם הירידה ברווחיות הייתה נמוכה ביותר.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

64. נתונים אלו מעידים על כך שיכולתה של החברה לייצר רווחים בשנת 2020 נשחקה, והחברה צברה הפסד מזערי. חשוב להעיר מנגד כי בדוחותיה הכספיים של החברה רשומים רווחים שנצברו בשנים קודמות; עד שנת 2020, צברה החברה יתרת רווח בסך כולל של כ-2.86 מיליון ש"ח. רווחים אלו נותרו בקופת החברה ולא חולקו לבעלי המניות, והם מהווים חלק ממאזן הנכסים של החברה ומהווים מעין "כרית ביטחון" להמשך פעילותה של החברה. למול נתון זה, קשה לייחס משמעות כלשהי להפסד בסך 72 אלף ש"ח.

65. יש להתפלא אפוא שגם לאחר הדיון, כאשר העוררת התבקשה לבסס את טענותיה לעניין הקושי התזרימי שהיא מצויה בו, ואף התאפשר לה להגיש ראיות נוספות להוכחת טענותיה – היא שבה והפנתה את הוועדה לדוחותיה הכספיים. התהיות שעלו בדיון היו מבוססות על אותם דוחות כספיים שאליהם הפנתה העוררת, וטענותיה הנוספות של העוררת אינן מחדשות דבר בקשר לכך.

66. אמנם ציינו כי ההפסד של העוררת עמד על כ-72 אלף ש"ח, אולם גם אם נקבל את טענת העוררת ונתייחס להפסד שנרשם לאחר הוצאות המימון ולפני ההכנסות שסווגו כ"הכנסות אחרות" – מדובר בהפסד של כ-431 אלף ש"ח, שהוא עדיין מזערי בכלל קנה מידה. לשם הדיוק נעיר כי גם לא ראינו הצדקה להוציא מחישוב ההכנסות את אותן הכנסות אחרות – עיקר הפער נובע מרווחי הון של החברה, שאמנם לא הובאו לגביהם פרטים אבל מטבע הדברים מהווים נכס רלוונטי לעניין התזרימי (בין אם מדובר בנכס נזיל, או נכס שניתן לממש או לשעבד).

67. כאן המקום להדגיש – דו"ח רווח והפסד אינו מעיד במישרין על המצב התזרימי. חברה יכולה לרשום בהפסד בדו"ח השנתי, ועדיין להחזיק בתזרים מזומנים מספק להמשך פעילותה; בה במידה, חברה יכולה לרשום רווח שוטף ועדיין להימצא במצוקה תזרימית קשה (השוו ע"א 8263/16 אור סיטי נדל"ן מקבוצת ענבל אור בע"מ נ' עו"ד איתן ארז, ניתן ביום 19.3.2018, פיסקה 55 להחלטה).

68. נעיר כי לא ראינו צורך להתעכב על טענת העוררת לעניין הגידול בהיקף ההלוואות שהיא נטלה; ההלוואות לטווח ארוך אכן עלו במידה מסוימת, אך התחייבויות השוטפות של החברה, ובכלל זה ההלוואות שלה לטווח קצר, פחתו באופן משמעותי. בכל מקרה, לא ניכר מהמאזן ששיעור המינוף של החברה השתנה באופן משמעותי, לכאן או לכאן.

69. לא מצאנו גם כל בסיס לטענת העוררת בנוגע להפסדים הגדולים שהיא הייתה סופגת בשנים 2020-2021 אלמלא מכירת המשאיות. המשאיות אכן גוררות עימן הוצאות, אך הן גם גורם חשוב בייצור הכנסה. כפי שצוין לעיל, בחודשים שקדמה למכירה, ההכנסות היו יציבות. הטענה כאילו הפעילות בתקופה זו הייתה הפסדית נטענה בעלמא וללא כל בסיס.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

70. העוררת טענה כי את ירידת המחזורים שלה בשנת 2020 יש לבחון גם על רקע מספר כלי הרכב שברשותה – נטען כי בשל רכישת משאיות ומנופים בשנת 2019 ובשנת 2020 היו לעוררת התחייבויות רבות שהרעו את מצבה התזרימי, כך שהמשמעות של ירידת המחזורים הקלה שחוותה העוררת בשנת 2020 הייתה קריטית יותר. כאמור, השינויים בהיקף ההתחייבויות בשנת 2020 לא היו מובהקים, ולא מצאנו שהעוררת פעלה במינוף גבוה יותר, כפי שמשמע מטענותיה.

71. למעלה מכך, ניתן לומר כי הצגת הדברים באופן הזה היא מעט מניפולטיבית. העוררת אמנם רכשה בשנת 2019 ובשנת 2020 משאיות ומנופים, בעלות כוללת של כ-15 מיליון ש"ח, אך באותן שנים היא גם מכרה משאיות ומנופים אחרים, שהתמורה בגינן עמדה על כ-9.5 מיליון ש"ח. הרכוש הקבוע בדוחותיה הכספיים של העוררת, שהמשאיות והנגררים הם המרכיב המרכזי בו, ירד מכ-33.9 מיליון ש"ח בסוף שנת 2018 לכ-31.6 מיליון ש"ח בסוף שנת 2019, ובסוף שנת 2020 חלה ירידה נוספת לכ-28.9 מיליון ש"ח. אם כן, בהתחשב בפחת הטבעי שצברו כלי הרכב בשנים אלו, הערך הכולל של כלי הרכב שברשות העוררת ירד, למרות הרכש.

72. פרט נוסף שבחרה העוררת להדגיש בהקשר אחר, מעורר סימני שאלה נוספים בנוגע למצבה התזרימי. אגב נושא מועד האספקה (שיידון להלן בהרחבה), הציגה העוררת הציגה העוררת את כרטסת החברה בספרי חשבוניתיה של חברת הידקו-גבעתי. העוררת הראתה כי בגין העיסקאות שתאריך הערך שלהן הוא בין 29.7.2019 ל-31.7.2019, שולמו לחברת הידקו גבעתי תשלומים על פני השנים 2019-2021, והדגישה כי ברשומות אחדות בכרטסת מצוין "ביטול שיק"; לטענת העוררת, רישום זה מעיד על מקרים שבהם היא נקלעה לקושי תזרימי, וביקשה לשנות את מועדי ההמחאות. אלא שעיון בכרטסת מלמד שכל אותם רישומים של "ביטול שיק" נעשו לפני פרוץ מגפת הקורונה – בין החודשים 01/2020 – 08/2019.

73. גם אם הכרטסת מעידה על קושי תזרימי, היא אינה מעידה על קושי תזרימי שהתקיים בתקופה הרלוונטית. אדרבא, אם הדבר מעיד שהעוררת סבלה מקשיים תזרימיים, הרי שהם החלו מספר חודשים לפני פרוץ מגפת הקורונה, והם לא נבעו ממגפת הקורונה. ומנגד, דווקא בתקופת הקורונה התשלומים לחברת הידקו-גבעתי שולמו כסידרם; אם יש לכרטסת זו משקל ראייתי לענייננו, הרי שהוא פועל בכיוון ההפוך לטענותיה של העוררת.

74. אולם חשוב מכך – טענות העוררת בנוגע לכרטסת זו מעידות על כך שהעוררת מבינה היטב אילו ממצאים היא אמורה להציג בכדי להוכיח קשיים תזרימיים. אילו היו לעוררת קשיים תזרימיים, ניתן היה למצוא בנקל תיעוד לכך – תיעוד בחשבונות הבנק של העוררת, החזרי שיקים ואי עמידה בתשלומים שוטפים, תכתובות, התדיינות על פריסת חובות. דבר וחצי דבר מכל אלה לא הוצג לוועדה בנוגע לתקופה הרלוונטית. הטענות

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

בנושא זה נטענו בעלמא, ונסמכו על דו"ח רוופס והפסד שאינו מעיד על דבר לענייננו, כאשר יתר הממצאים שהוצגו מותירים רושם הפוך. אין לנו אלא להסיק שהעוררת, ככל הנראה, לא הייתה בקשיים תזרימיים כתוצאה ממגפת הקורונה.

רכישת משאיות בשנת 2020

75. קושי נוסף שעלה מתוך הנתונים נוגע למשאיות שאותן רכשה העוררת בשנת 2020. נזכיר כי לפי הטענה, בשנה זו סבלה העוררת מקשיים תזרימיים, וזמן קצר לאחר מכן נאלצה למכור את כל המשאיות שברשותה. תמהנו בדיון כיצד מתיישבות טענות העוררת עם העובדה שהיא המשיכה לרכוש משאיות זמן קצר קודם לכן.

76. מנהל העוררת הסביר זאת בדיון כך: **"המשאיות מוזמנות 18-24 חודשים מראש עד שהרכב עולה על הכביש, ולכן קיבלתי את המשאיות רק ב-2020"** (פרוטוקול הדיון, עמ' 2, שורה 24). במענה תמיהה נוספת בהקשר זה אישר מנהל העוררת שוב: **"אני יכול לצרף את החשבוניות, עד היום זה ככה"** (שם, עמ' 3 שורה 4).

77. בתום הדיון התבקשה העוררת לאמת את טענותיה בהקשר זה, והיא בחרה הציגה לוועדה כמה מסמכי הזמנה, בהם מתוארת הזמנת משאיות ומנופים משני ספקים. בשלב זה הוצגו לוועדה 5 מסמכי הזמנה בלבד – 2 מחברת מקס ו-3 מחברת הידקו-גבעתי. כמו כן הוצג מכתב כללי מחברת הידקו-גבעתי המתאר את זמני האספקה (עליו נעמוד להלן).

78. אכן, בכל אחד ממסמכי ההזמנה שצורפו, צוין זמן אספקה ארוך טווח – שנע בין 12 ל-24 חודשים. אולם הממצאים הנוספים שהובהרו בשלב מאוחר יותר, מותירים רושם מורכב יותר. בטופסי ההזמנה של חברת מקס, שצורפו על ידי העוררת, ניתן לראות שישנן שתי אפשרויות – בסעיף 3 שכותרתו **"מועד המסירה – כאשר השילדה במלאי היבואן בישראל בעת ההזמנה"**, צוין כי המסירה נעשית בתוך 20 ימי עבודה (בכפוף לתשלום ולהעברת המסמכים הנדרשים); ואילו בסעיף 4 שכותרתו **"מועד המסירה – כאשר השילדה אינה במלאי היבואן בישראל בעת ההזמנה"**, ישנו מקום ריק המאפשר לממלא הטופס לציין בעוד כמה חודשים תגיע השילדה. זמן האספקה הארוך נכון אפוא רק בחלק מהמקרים.

79. כאן המקום להעיר כי באותו טופס ישנו מקום ייעודי לסימון האם השילדה נמצאת במחסן היבואן; בעת מילוי הטופס, ניתן לסמן "כן/לא". מדובר בהבחנה חשובה – האם מדובר בהזמנה של פריט שמצוי במלאי וניתן לספקו באופן מיידי או כמעט מיידי, או שמא מדובר במוצר שיש צורך לייצר ולהזמין באופן ייעודי, וניתן לקבלו רק בחלוף חודשים רבים לאחר מכן.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

80. אבחנה זו עולה גם מהמכתב שסיפקה העוררת – מכתב מחברת הידקו-גבעתי שנערך לבקשת העוררת, ובו צוינו זמני האספקה. החברה אכן ציינה כי "זמן האספקה, נכון להזמנה השבוע, עומד כ-24-14 חודשים בכפוף לדגם המוזמן"; אולם קודם לכן צוין כי קביעה זו היא "בכפוף להזמנה הכוללת מאפיינים מיוחדים הכוללים גם צבע לבן". משמעות הדברים היא פשוטה. נציג חברת הידקו-גבעתי יכול היה לאשר, לבקשת העוררת, כי זמן האספקה הוא ממושך, ובלבד שתהיה הסתייגות מתאימה – קרי, רק כאשר ההזמנה כוללת מאפיינים מיוחדים כגון צבע לבן. לא ברור מדוע משאיות ומנופים של העוררת חייבים להיות בצבע לבן, ומדוע לא הוגשה הבהרה לגבי זמני האספקה של צבעים אחרים; ניתן רק לשער שאם הספק היה נשאל על צבעים אחרים, היו מתקבלים זמני אספקה קצרים יותר – וזאת בדומה לנוהג גם בחברת מקס, כפי שעולה מהטופס הסטנדרטי שלה. הוא הדין לגבי אותם "מאפיינים מיוחדים"; קיים חשש שמכתב זה מציג תמונה חלקית, והוא עשוי ללמד דווקא על התמונה ההפוכה – בהיעדר מאפיינים או צבעים מיוחדים, זמן האספקה אינו כנטען על ידי העוררת.

81. אם כן, המסמכים שאותם הציגה העוררת עצמה מעוררים סימני שאלה – האם אכן כל ההזמנות מסופקות בחלוף שנה או שנתיים כפי שטענה העוררת בדיון, או שמא רק בחלק מהמקרים ההזמנה מתעכבת. העוררת עצמה ערה לאבחנה זו ועמדה עליה בכתבי טענותיה על האפשרות שבחלק מהמקרים זמן האספקה יהיה קצר יותר (ראו פסקאות 8-9 לתגובת העוררת מיום 7.2.2024).

82. על רקע זה, תמונה היא בחירתה של העוררת להציג לוועדה מסמכים ספורדיים, על דרך הדוגמה בלבד. העוררת יכלה לאמת את לוחות הזמנים הנטענים על ידה, תוך התייחסות לכלי הרכב הספציפיים שנרכשו בשנת 2020. בטופס הפחת לשנת 2020, שהוגש לוועדה, ניתן לראות כי בחודשים מרץ עד דצמבר 2020 נרכשו 7 משאיות ומנופים בעלות של מעל 400 אלף ש"ח, וכן 3 משאיות ומנופים נוספים שעלותם מעל 100 אלף ש"ח; הרישום בטבלה כולל גם את מספר הרישוי של כל משאית. אילו רצתה העוררת להניח את דעת הוועדה, אך מתבקש היה שהעוררת תתייחס באופן פרטני לכל אחד מכלי הרכב הללו – במיוחד שעה שהיא מודעת לכך שישנם מקרים שבהם ההזמנה מסופקת באופן מיידי. העוררת גם הייתה יכולה לאמת את מועד השלמת העיסקה באותן הזמנות שהוצגו. החלטת העוררת להציג באופן סלקטיבי מספר הזמנות שבהן צוינו זמני אספקה ארוכים, ללא אסמכתאות והבהרות לגבי העיסקאות הספציפיות שהטרידו את הוועדה, אומרת דרשני.

83. גם אם חלק מהעיסקאות רכישת המשאיות של העוררת הן כאלו שמשתכללות באיחור, בהמשך להזמנות שבוצעו שנה או שנתיים קודם לכן – הממצאים מלמדים שמדובר במציאות אפשרית, בחלק מהמקרים, ולא במציאות קבועה. העוררת לא הציגה ראיות

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

לכך שזה היה המצב לגבי כלי הרכב שאותן היא רכשה בשנת 2020 – שנה שבה לטענתה חלו קשיים תזרימיים (טענה שכאמור לעיל, לא הוכחה כדבעי).

ממצאים פוזיטיביים לגבי זמן האספקה

84. בשלב מאוחר יותר, ביקשה העוררת להציג ממצאים נוספים שנועדו לחזק את הטענה בנוגע לזמן האספקה הממושך. בתגובה מיום 7.2.2024 הוצגו 3 חשבוניות מחברת מאיר מכוניות בע"מ, בגין רכישה של משאיות מחברה זו. מדובר אמנם ב-3 משאיות שהוזמנו על ידי העוררת לפני פרוץ מגפת הקורונה (בחודשים דצמבר 2019 וינואר 2020) וסופקו לאחר תקופת הקורונה – אולם בשונה מטענות העוררת, כל המשאיות סופקו בטווח זמן של 6 עד 9 חודשים. טווח הזמן קצר בהרבה מזה שהעוררת הציגה לוועדה וניסתה להוכיח, וממצאים אלו, שהוצגו על ידי העוררת עצמה, מחלישים במידה רבה את טיעוניה.

85. חשוב לציין בהקשר זה גם את הזמנה מספר 5790 (שהוצגה בתגובה מיום 20.2.2024) וגם את הזמנה מספר 5791 (שצורפה מלכתחילה לתגובה מיום 18.9.2023). בשני מסמכי הזמנה אלו, שנערכו ב-4.6.2018, הזמינה העוררת 10 משאיות מדגם אחד ו-4 משאיות מדגם אחר, ובהערות להזמנה צוינו מועדי האספקה בגוף המסמך; מועדי האספקה היו מדורגים, ונעו בין 5 חודשים לבין 13 חודשים (בכל הזמנה צוין באילו חודשים יגיעו משאיות).

86. במקרה אחר הציגה העוררת מסמכים העשויים להעיד על זמן אספקה ארוך יותר – לפי חשבונית מס' 42404 מחברת הידקו-גבעתי, מיום 2.1.2020, שתואמת את דגם המנוף של הזמנה מס' 4126, מיום 7.6.2018. קשה להבטיח שמדובר באספקה של אותה הזמנה, שכן מספר ההזמנה לא צוין בחשבונית, אך בהנחה שאלו הם פני הדברים, הרי שפער הזמנים הגדול ביותר הגיע לכדי 14 חודשים.

87. נזכיר כי מדובר רק באותם מקרים שבהם האספקה מתעכבת. כפי שעולה מטופסי ההזמנה של חברת מקס, זמן האספקה עשוי להיות אף קצר בהרבה מזה שנטען, במקרה שבו מוזמן כלי רכב שהשילדה שלו מצויה במלאי החברה.

88. חשוב להבהיר כי אם זמן האספקה הוא קצר יותר מכפי שנטען על ידי העוררת, עשוי הדבר להקשות על הוכחת טענותיה. כפי שצינו, בין המשאיות והמנופים שנרכשו בשנת 2020 ישנם אף כאלו שנרכשו בחודש דצמבר 2020. כאמור, העוררת לא הציגה את מסמכי ההזמנה של כל אחד מכלי הרכב הללו. בהינתן זמן האספקה קצר יותר בפועל, כפי שהובהר לעיל, קשה לשלול את האפשרות שהעוררת עצמה בחרה להזמין כלי רכב נוספים גם בתקופת הקורונה, חרף השפעות המגפה, לטענתה, על ההכנסות השוטפות.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

89. כאן המקום להעיר כי העוררת לא הוכיחה שהזמנות המבוצעות מראש הן בבחינת עיסקה סופית שאינה ניתנת לביטול (חרף הערות המשיבה בהקשר זה). מטופסי ההזמנה של חברת מקס ניתן להגיע אף למסקנה הפוכה: בשלב ההזמנה, המחויבות של הלקוח מתמצית בתשלום מקדמה (הגם שסכום המקדמה לא מולא במקום המיועד לכך בטופס בהזמנות שהוצגו לנו); המחיר הסופי מחושב לפי שער האירו בעת שחרור המשאית מהמכס, ורק במועד זה משתכללת העיסקה הסופית. הטופס אף מורה על כך שאם התמורה אינה משולמת בזמן, העיסקה מבוטלת(!). בניגוד לטענות העוררת שהיא הייתה מוכרחה להשלים את ההזמנות, נראה על פניו שהייתה לה אפשרות להימנע מתשלום ולשאת לכל היותר בתשלום המקדמות (שכבר שולמו). העוררת לא הבהירה מדוע לא נקטה בחלופה זו; אם אכן היא הייתה מצויה בקשיים תזרימיים המחייבים צמצום של כמות כלי הרכב, היה עליה לכל הפחות לשקול צמצום של מחויבויותיה והימנעות מהשלמת הרכש.

הזמנה מספר 6328 מחברת מקס

90. הגענו למסקנה שהעוררת לא הציגה ראיות מספקות בנוגע לשתי השאלות שנתרו פתוחות בתום הדיון – לא הוכח שהעוררת חוותה קשיים תזרימיים בשל מגפת הקורונה, ולא הוכח שכל המשאיות והמנופים שהעוררת רכשה בשנת 2020 היו פועל יוצא של מחויבות קודמת להזמנות שנעשו לפני פרוץ מגפת הקורונה. הממצאים הראייתיים שהוצגו אינם מבססים את גירסת העוררת, והיא נותרת מוקשית לנוכח נתוני ההכנסות ויתר הממצאים שעמדו ביסוד החלטת המשיבה.

91. עם זאת, קשה להתעלם מהממצאים המטרידים שנתקלנו בהם בקשר להזמנה מספר 6328 – הזמנה שאותה הציגה העוררת כחלק מהמסמכים המעידים, כביכול, על הזמן הממושך שחולף מרגע הזמנת המשאיות ועד לאספקתן. מסמך זה הוצג לוועדה בשני עותקים שונים. ככל שניתן להשוות בין הנוסחים מבלי לעיין בנוסח המקורי, העותק שהציגה העוררת נראה פרובלמטי במובנים רבים. למען הסדר הטוב נפרט את הפגמים שמצאנו בו, בהשוואה לעותק שהציגה המשיבה, וליתר הממצאים שהוצגו לנו:

א. במקום המיועד לשם המזמין, הוצמדה חותמת של חברת א.ע.ח נתיבי הובלה בע"מ (להלן – חברת א.ע.ח), ומעליה חותמת של החברה העוררת; כפילות כזו בשם המזמין לא מצויה בעותק שהציגה המשיבה, בה צוין תחת שם המזמין חברת א.ע.ח בלבד, והיא לכל הפחות תמוהה.

ב. בשורת הטופס שבה ניתן לציין אם השלדה מצויה במחסן בישראל או לא **סומנו בעיגול שתי האפשרויות**: "כן" ו"לא". זאת למול העותק שהציגה המשיבה, בו

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

צוין "כך" בלבד. למותר לציין כי לעניין זה יש השפעה קריטית על הנושא שלשמו הוצג המסמך, משך זמן האספקה – זמן אספקה ממושך קיים רק כאשר השילדה אינה מצויה במחסן בישראל. הכפילות בהקשר זה מעוררת חשש מטריד שמא הטופס שונה ותוקן, אולי אף על ידי העוררת עצמה.

ג. בטופס מצוין "מספר קו"מ" – מספר סידורי המתייחס לשילדה ספציפית – ונרשם המספר "272/18"; מחקירתה של נציגת חברת מקס עולה כי מספר קו"מ קיים רק בכלי רכב שכבר יוצרו ומצויים במלאי החברה. ציון מספר קו"מ מתיישב העתק הטופס שבו צוין שהשילדה "כך" מצויה במחסן היבואן, ולא עם העתק הטופס שהציגה העוררת, שבו סומנה גם המילה "לא".

ד. עיון בטופס שצירפה העוררת הותיר סימני שאלה מסוימים בנוגע לאותנטיות של חלק מהסימונים על גבי הטופס. יו"ר הוועדה העיר כי ניתן להבחין בהבדל בצורת הכתיבה של הסיפורה "1" (וייתכן כי ניתן להבחין בהבדל מסוים בעובי קו העט במקומות שבהם נכתב "18" (חודשים) והוקפה בעיגול המילה "לא", קרי, שהשילדה אינה מצויה במלאי).

92. הוועדה ביקשה מן העוררת במפורש למסור לוועדת הערר בדואר את המסמך המקורי, שהסריקה שלו צורפה למסמך התגובה שהעבירה העוררת (מתוך כוונה לצלם אותו במצלמה צבעונית ולהציג בתיק הערר סריקה צבעונית ברזולוציה גבוהה), אולם העוררת השיבה כי מסמך המקור "אינו ברשותה".

93. הוועדה רואה בחומרה את התנהלותה של העוררת. הליך הערר מתנהל על בסיס ראיות ומסמכים המוגשים לוועדה באופן ממוחשב. מטבע הדברים, לא ניתן להגיש לוועדה מסמכי מקור, ואולם הוועדה פועלת מתוך הנחה שמסמכים סרוקים המועברים לעיון הוועדה מהווים העתק אותנטי של מסמך מקורי שמצוי ברשות הצדדים. הוועדה הבהירה לעוררת שקיים חשש של ממש שהמסמך שהוצג לוועדה אינו אותנטי. בנסיבות אלו מצופה מהעוררת להציג את מסמך המקור, או לחלופין לוותר על הטענה שמבוססת על המסמך. העוררת לא נקטה באף אחת מהאפשרויות לעיל, ולפיכך, התנהלותה נגועה בחוסר תום לב דיוני – וזאת עוד בטרם יתברר באופן סופי האם המסמך שהוגש לוועדה שופץ.

הסברי העוררת לעניין הזמנה מספר 6328

94. בשלב זה, הציגה העוררת הסבר אחר להשתלשלות העניינים. ראשית, הסבירה העוררת כי חברת א.ע.ח היא חברה נוספת בבעלותו של בעל המניות בחברה העוררת; לטענת העוררת, לחברה זו אין פעילות עצמאית והיא עובדת כקבלן משנה של העוררת בלבד,

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

והובהר כי ייתכנו מצבים שבהם הזמנת המשאית מבוצעת על ידי העוררת, והרכישה בפועל על ידי חברת א.ע.ח, משיקולי תזרים. לעניין המשאית שמספר הקו"מ שלה הוא 272/18 וטופס ההזמנה מספר 6328, הסבירה העוררת כי מדובר במשאית שהוזמנה על ידה בתאריך 4.6.2018, ומשיקולי תזרים היא שולמה על ידי חברת א.ע.ח בתאריך 1.2.2019; רישיון הרכב של משאית זו צורף לתגובת העוררת, ובו צוין כי היא עלתה לכביש בתאריך 14.2.2019. הזמנה מספר 6328 הופקה אפוא שלושה ימים בלבד לפני עליית הרכב לכביש, ביום 11.2.2019. העוררת הסבירה כי לפי בירור שערכה, ההזמנה הופקה ככל הנראה כתיקון בדיעבד להזמנה המקורית, הזמנה מספר 5790, שבה הוזמנה משאית זו בד בבד עם משאיות נוספות. זו גם הסיבה לכך שבהערות להזמנה צוין "הזמנה זו מורידה יחידה אחת מהזמנה מס' 5790".

95. הסבר זה אינו מופרך, והוא מתיישב עם המסמכים שצורפו, ומכל מקום, יש בכך הסבר רק לכפילות בחותמות עם שם החברה. העוררת לא סיפקה הסבר נאות לשאלה כיצד ייתכן שלאותה הזמנה הוצגו העתקים שונים, וכיצד אירע שהפרטים שצוינו על גבי ההעתק שהיא הציגה תואמים להפליא את הטענות שאותן היא ביקשה להוכיח. העוררת העירה בתגובה כי היא "מסכימה" שנערכו שינויים במסמך ושהמסמך אינו זהה לזה שנמצא בחקירת המשיבה. עם זאת העירה העוררת כי המסמך נושא "גם" שינויים אשר בוצעו על ידי חברת מקס משאיות (ככל הנראה הכוונה היא לשרבוט החתימה של נציג חברת מקס, שאכן שונה בין ההעתקים השונים).

96. כיוון שלא הוצגו לוועדה מסמכי המקור, אין לנו דרך לקבוע באופן ודאי מהו הנוסח המקורי של המסמך ומי ערך את השינויים – אשר מוסכם כי נערכו במסמך. נציין כי מתגובת העוררת, שנוסחה בזהירות, ניתן אף להסיק כי נערכו שינויים על ידי העוררת – שכן הודגש כי המסמך נושא "גם" שינויים שבוצעו על ידי חברת מקס (כך שכביכול, מוסכם כי חלק מהשינויים לא בוצעו על ידי חברת מקס).

97. חשוב להבהיר עם זאת, כי גם ההסברים הנוספים של העוררת מחלישים את גירסתה – הן לגבי האותנטיות של המסמך שאותו היא הציגה והן לגבי העניין שאותו היא ביקשה להוכיח. ראשית, לאחר תגובת העוררת הובהר כי ההזמנה נערכה שלושה ימים לפני עליית הרכב לכביש; אין ספק שבאותה העת, הרכב היה גם היה במחסני היבואן, ובוודאי שלא הייתה הצדקה לרשום על גבי טופס ההזמנה שזמן האספקה הינו 18-24 חודשים – כאשר בפועל הוא סופק בתוך 3 ימים(!). אין מנוס מהמסקנה כי ההעתק שהציגה העוררת, שבו נוסף הסימון לפיו הרכב אינו מצוי במלאי וזמן אספקתו הוא 18-24 חודשים – אינו אותנטי.

98. שנית, נזכיר כי העוררת ביקשה להוכיח את זמן האספקה הממושך שנטען בדיון, ואולם בתגובתה האחרונה העוררת הסבירה כי כלי הרכב הנדון הוזמן ביום 4.6.2018, וסופק

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

ביום 1.2.2019 – קרי, בתוך 8 חודשים בלבד. נתון זה מפריך הן את טענות העוררת לגבי מועדי האספקה באופן כללי, והן את הניסיון להוכיח באמצעות הזמנה זו את זמן האספקה של המשאית הספציפית. נתון זה מתיישב עם הממצאים לעיל, לפיהם נעים זמני האספקה בין 5 חודשים לבין 13 או 14 חודשים, ולא כנטען על ידי העוררת.

99. מעל הכל, חשוב להבהיר כי העוררת לא הציגה כל ראיה פוזיטיבית לאותנטיות המסמך, חרף הספקות שעליהם עמדנו לעיל. העוררת יכולה הייתה להידרש להערות יו"ר הוועדה לעניין הסימונים על גבי הטופס, או להציג ממצאים אחרים שמפריכים את החששות שהועלו – והיא לא עשתה כן. בשולי עניין זה, נעיר כי אחד המסמכים שצורפו לתגובת העוררת עשוי להעיד על אופן ההעתקה של מסמכי ההזמנות בחברת מקס (סריקה צבעונית של הזמנה מספר 5790 – דף ורוד מהסוג שבו נעשה שימוש בהעתקה ידנית על גבי נייר כימי); על פניו, בבדיקה נוספת, ניתן היה להתחקות אחר שרשרת ההעתקה ולזהות את המסמך שבו בוצע התיקון. משלא הוצגה כל ראיה על ידי העוררת בהקשר זה, נותרנו עם הספקות הכבדים לגבי אותנטיות המסמך, ספקות הפועלים לרעתה של העוררת.

100. אם כן הגם שמסמך המקור לא הוצג לוועדה, הממצאים שכן הוצגו מותירים חשש כבד לכך שהמסמך "שופץ", על ידי העוררת או מי מטעמה, על מנת לתמוך בטענות שהוצגו לפני הוועדה. גם אם אין בידינו לקבוע כממצא עובדתי מי תיקן את המסמך ובאיזה מועד, אנו קובעים כי הוכח ברמה הראייתית הנדרשת כי העוררת היא זו שהציגה לוועדה מסמך שעלול להיות לא אותנטי.

סיכום והערות אחרונות

101. נוכח התוצאה שאליה הגענו, לא ראינו צורך להידרש לשאלות נוספות העולות בקשר למענק הסיוע לפי חוק האומיקרון. העוררת ביקשה לבסס את הטענה שהיא נפגעה כתוצאה ממגפת הקורונה, בעוד לפי שיטת המשיבה, במענק האומיקרון יש להביא בחשבון את תוצאות נגיף האומיקרון בלבד, ולא את השפעותיה של תקופת הקורונה. כיוון שדחינו את טענות העוררת כי מגפת הקורונה גרמה למצבה, לא ראינו צורך להידרש לכך. ממילא, משלא הוכח קשר סיבתי למגפת הקורונה, קל וחומר שהעוררת אינה זכאית למענק אומיקרון בגין אותן נסיבות (ראו ערר 1398-23 קונטנטו מסעדות בע"מ נ' רשות המסים, ניתן ביום 25.7.2023; ערר 1480-23 קריגרים השקעות בע"מ נ' רשות המסים, ניתן ביום 31.12.2023).

102. בשולי הדברים נעיר כי לא ראינו צורך להתייחס לטענות הצדדים בעניין שינוי החזית במהלך בירור הערר. חלק מטענות העוררת הועלו באיחור, אולם לא מן הנמנע כי הדברים

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

מתייחסים להיבטים עובדתיים שעלו בדיון. מכל מקום, טענות העוררת היו מוקשות מלכתחילה וכללו פערים שלא הוסברו, והיא נדרשה להציג תשתית עובדתית לצורך הוכחת הטענות שהועלו בדיון בהקשר זה. משלא הוכחה עמדת העוררת, דין הערר להידחות.

103. מכל הטעמים שפורטו לעיל, החלטנו לדחות את הערר במלואו. מצאנו כי ירידת המחזורים של העוררת נבעה מההחלטה למכור את כל המשאיות שלה, ולא מצאנו בסיס לטענה כי החלטה זו נבעה ממגפת הקורונה – לנוכח המועד המאוחר שבו נמכרו כלי הרכב, שעה שהעוררת כבר שבה לרמת ההכנסות הגבוהה שאפיינה אותה לפני מגפת הקורונה; לנוכח העובדה שהקשיים התזרימיים הנטענים לא הוכחו; לנוכח ההחלטה למכור את מרבית המשאיות של החברה – שנסיבותיה לא הוכחו ולא הובהרו די הצורך; וכן לנוכח העובדה שהעוררת רכשה משאיות גם במהלך תקופת הקורונה ובשיאה – משאיות שלא הוכח כי הוזמנו לפני פרוץ המגפה.

104. נעיר שוב כי אנו רואים בחומרה את התנהלות העוררת, שהציגה לוועדה מסמך הזמנה שאינו אותנטי. לעותק שצירפה העוררת נוספו, בנסיבות שנתרו עלומות, פרטים אודות מועד האספקה, שתואמים להפליא את טענות העוררת בדיון – אך אינם מתיישבים אף עם הסבריה של העוררת עצמה לגבי הנסיבות שבהן נוצרה אותה הזמנה. תמוהה גם העובדה שהעוררת טענה לקיומם של קשיים תזרימיים, ולא המציאה ולו בדל ראיה פוזיטיבית לכך.

105. על רקע זה, אנו קובעים כי על העוררת לשאת בהוצאות המשיבה בערר, בסך של 10,000 ש"ח לכל אחת מתקופות הזכאות, ובסך כולל של 30,000 ש"ח. העוררת תשלם למשיבה את יתרת החוב בגין המקדמות והמענקים ששולמו לה, בצירוף לסכום ההוצאות (30,000 ש"ח), בתוך 90 ימים ממועד מתן החלטה זו.

זכות ערעור בפני בית המשפט המחוזי, בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים, בתוך 60 יום.

ניתנה היום, ג' ניסן תשפ"ד, 11/04/2024, בהעדר הצדדים.

1494-23, 1495-23, 1496-23

צבי פרלמוטר, רו"ח
נציג ציבור

ערן עסיס, עו"ד
יו"ר הועדה